

MEER EEN GEVOEL DAN EEN OVERTUIGING

TEKST & FOTOGRAFIE MICHEL LAFAILLE

‘Neen neen, het onderste randje blijf grijs, het moet zweven’ zegt hij resoluut als iemand voorstelt de betonnen bank ook onderaan rood te schilderen.

En inderdaad, de kracht van de rode bank is nu hevig, niet alleen door het felle kleurverschil maar ook doordat zij los blijft van de vloer. Dat typeert de kracht van de ontwerper Wim van Mello, die zoekt naar eenvoud en vorm maar daarin het detail alle kracht geeft om te spreken.

Wim van Mello is een van de ontwerpers van de tien geselecteerde tuinen voor het Tuinenfestival te Appelterm. Hij deed mee, zo vertelt hij, omdat hij benieuwd was naar zichzelf. Naar wat hij zou kunnen maken en hoe een jury daarop zou reageren. Omdat zulke acties een ontwikkeling voor jezelf betekenen. Het blijkt nu dat hij daar gelijk in had, want hij ontwierp iets dat niet in zijn ‘normale werk’ past en hem daardoor zelf erg inspireert. Vervolgens brengen de gesprekken, het reizen naar Nederland en het zoeken naar de juiste manier van aanleg hem verder dan waar hij alleen zou geraakt zijn.

Zijn festivalontwerp ‘Het straatbomenbos’ heeft een grote poëtische uitstraling en in al zijn eenvoud een krachtige uitdrukking. Al tijdens de aanleg en de opbouw werd het een plek waar men graag even gaat staan, even in rondstapt, alsof het een andere

HET STRAATBOMENBOS, IN AANLEG EN UITGEWERKT.

...de meeste tuinen zijn toch slechts verzamelplaatsen van spullen die mensen kopen in een tuincentrum...

wereld is. Het is een positief antwoord op het opgelegde thema van deze festivaleditie, 'De straat als tuin'. Het is geen protest tégen de straat of een aanklacht tegen de onpersoonlijke wereld van de openbare ruimte. Neen, hij biedt een antwoord door iets te maken. Een tuin is immers een aparte wereld en hij creëert er een met enkele elementen uit de openbare ruimte, wat bomen, wat boomspiegels, wat grind en een betonnen bank. Voilà.

TUINONTWERPER

De nog jonge ontwerper werd op 5 oktober 1978 geboren in het Brusselse en daar woont en werkt hij nog steeds. Hij is gediplomeerd landschaps- en tuinarchitect sinds het jaar 2000, toen hij afstudeerde aan de Erasmushogeschool te Brussel – Departement HORTECO in Vilvoorde. Hij geeft toe dat hij eerder een technische achtergrond had, een minder groene manier om naar de wereld te kijken. Als kind werd hij wel aangetrokken door de natuur en keek hij graag naar architectuur, naar gebouwen. En die combinatie zette hem aan het fantaseren, want zijn kennis kwam vooral uit 'boekjes', uit literatuur, hij had er zelf niet veel van gezien, maar dat deed hem niet om te dromen en werelden te maken in zijn eigen voorstelling. Sinds 2005 had hij een eigen bureau, waarin hij sinds 2010 fulltime professioneel actief is met ontwerpen.

Zijn opdrachten komen vooral uit de particuliere sector, zijn tuinen dus. Daar is hij nu in gespeciali-

seerd en daar is volgens hem veel werk in te vinden. Want de meeste tuinen zijn toch slechts verzamelplaatsen van spullen die mensen kopen in een tuincentrum en vormen geen tuinarchitectuur. Maar het is opvallend, en hij spreekt daar bescheiden over de Vlaamse markt, dat er tegenwoordig meer en meer mensen bij de aanschaf van een huis in hun budget rekening houden met de tuin, die vroeger slechts sluitpost was, maar nu een onderdeel van het geheel is geworden. De tuinen die hij ontwerpt en waarover hij soms directie voert, hebben meestal een waarde tussen vijftig en zestig duizend euro. Behoorlijk.

EENVOUD

Het woord eenvoud valt diverse malen in het gesprek, als Wim van Mello praat over zijn werk. 'Ik zoek de eenvoud' zegt hij resoluut, 'de soberheid kun je in al mijn ontwerpen terugvinden. Maar niet enkel in het materiaalgebruik of de beperkte plantenkeuze, ook het ontwerp zelf heeft een essentiële eenvoud. Het programma wordt vertaald in zo weinig mogelijk elementen met een sterk lijnenspel. Daarmee kan wel iets krachtigs worden uitgedrukt, zoals ik probeer in de Appeltern-inzending. Dat is misschien wel een signaal aan de overheid, om te laten zien dat men voor een complexe opgave zoals die van de openbare ruimte, ook eenvoudige maar krachtige oplossingen kan vinden. Ik heb wel het gevoel dat ik dat kan, dat ik graag een plein zou willen ontwerpen.'

In het gesprek komen diverse plekken naar voor in het Brusselse die hij mooi of bijzonder vindt. Opvallend daarbij is dat het telkens om de sfeer gaat van die plek en niet zozeer om de vormgeving of het groene vertoon.

TERUGGEHOUDEN

'Less is more' is een veel gehoorde kreet, die meestal inhoudloos blijft en eerder de fantasiearmoede van de ontwerper camoufleert, maar die in het werk van Van Mello tot een credo is verheven. 'Het is een gevoel', zegt hij daarover, 'ik wil iets ontwerpen dat tijdloos is, dat de tijd overwint en men over 30, 40, 50 jaar nog mooi zal vinden. Daarom ook moet het ontstaan zijn van alle franje en hedendaagse mode, sober zijn in materialisatie en opzet. Teruggehouden, dat is het goede woord.'

Momenteel werkt hij aan een semi-openbare ruimte bij een woningcomplex gevestigd in de voormalige bierbrouwerij De Neve te Schepdaal (*bij Dilbeek/Brussel*). Een vijftigtal appartementen met zicht op de natuur, waarover hij vol enthousiasme praat.

Het is duidelijk dat hij ook hier, zoals bij elk ontwerp, groot of klein, meer tijd investeert om zijn ontwerp helemaal door te laten werken, ook al overschrijdt hij daarmee de hem ter beschikking gestelde financiële middelen. Dat is dan toch de missie die er achter zit, daar waar gevoel en overtuiging samenkomen. ■